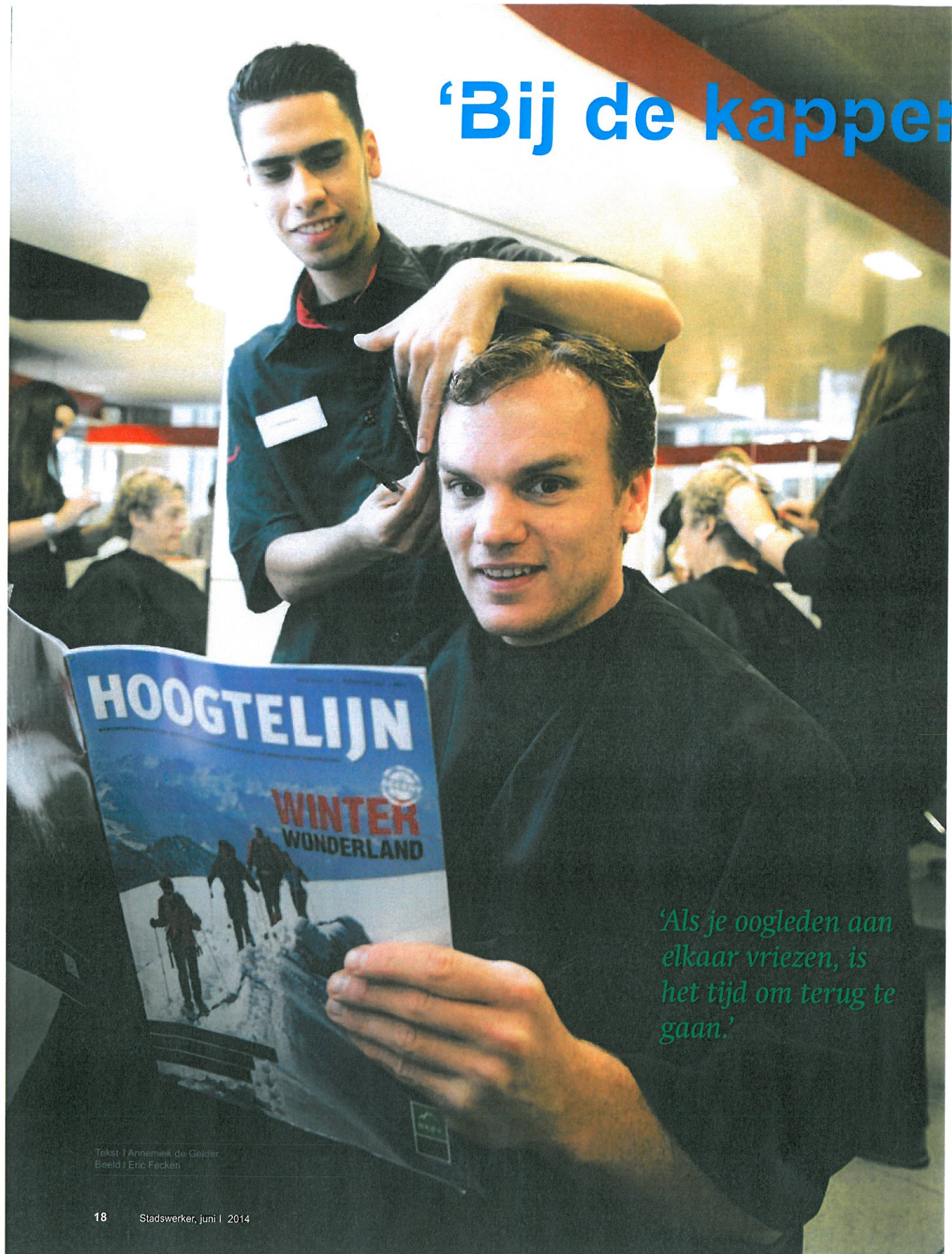


'Bij de kapper



*'Als je oogleden aan
elkaar vriezen, is
het tijd om terug te
gaan.'*

Tekst | Annemiek de Gelder
Beeld | Eric Fecken

kwam ik op het idee'

Hij beklom de Mount Everest twee keer. Onderweg kreeg hij te maken met extreme weersomstandigheden en was hij getuige van een van de grootste klimdrama's ooit. Inmiddels is Eric Arnold weer veilig thuis en heeft hij zijn werk als teamleider Jeugd weer opgepakt.

Hij las ooit bij de kapper een artikel over de beklimming van de Mount Everest. Iets triggerde hem. 'Dat wilde ik ook. Ik begon er boeken over te lezen en nam klimlessen. Met kleine stapjes kwam ik steeds dichterbij. Totdat er een moment kwam waarop ik dacht: nu kan ik het.' Dat moment kwam in 2012, tien jaar na zijn bezoek aan de kapper.

Zone des doods

Een jaar lang zette hij alles opzij om zijn doel te bereiken. 'Echt op het autistische af. Alles moest wijken. Ik zat en sliep tien uur per dag in een speciale zuurstoftent om mij voor te bereiden op de hoogteverschillen en ik vermeed alles wat een risico zou vormen. Zo ging ik bijvoorbeeld niet meer naar de Bijenkorf, omdat ik bang was voor alle mogelijke ziektekiemen die daar rondhingen.' Tijdens zijn expeditie ging het goed. Tot hij op slechts 250 meter van de top was. 'Het weer was echt bizar. De gevoelstemperatuur lag op -70 graden, mijn oogleden vrozen aan elkaar en ik werd op mijn knieën gedwongen door de wind. Dat is een moment waarop je weet: nu moet ik omdraaien. Dat is nog best lastig, omdat het zuurstofgebrek rare dingen met je doet. Ik zag ook allerlei dingen die er niet waren. Ze noemen het gebied boven de 7500 meter niet voor niets de zone des doods. Je hersenen werken op het niveau van een twaalfjarige.' Op dat moment was voor Eric maar een ding belangrijk: overleven. 'Ik moest maken dat ik weg kwam. Er is op dat moment geen ruimte voor gevoelens. Dat komt pas later. Toen ik weer in het basiskamp was, voelde ik pas teleurstelling.'

Dodelijke lawine

Hoewel Eric een enorm knappe prestatie neerzette, bleef de top van de Mount Everest trekken. Opnieuw ging hij in training. Maar zes weken voor vertrek raakte hij geblesseerd aan zijn achillespees. Hij moest zijn poging uitstellen. In april was het dan zover: opnieuw reisde hij af naar Nepal. Maar ook nu gaat het mis. Er breekt een dodelijke lawine uit, waarbij zestien sherpa's (Nepalese bergbeklimmers die Westerse klimmers begeleiden) omkomen. Eric zit op dat moment in het basiskamp, ongeveer vijf uur lopen van de plek des onheils. 'Langzaam bereiken de berichten ons. Verschrikkelijk, maar op dat moment wilden we nog wel gewoon doorklimmen.' Maar de overige sherpa's gaan in staking om betere werkomstandigheden te eisen. Het betekent einde expeditie voor Eric.

Wij spreken Eric drie weken na zijn terugkomst in Nederland. 'Het ging allemaal heel snel. Op 6 april kwam ik in Nepal aan, op 18 april brak de lawine uit en op 1 mei was ik thuis. Een week later was ik weer gewoon aan het werk. In het begin had ik het wel moeilijk. Je gaat op zich vrij snel weer mee in de modus van het dagelijks leven. En dat is maar goed ook. Toch merkte ik dat ik mij mentaal minder snel kon aanpassen. Ik had bijvoorbeeld veel moeite met mijn concentratie.'

Logische vraag

Veel mensen die Erics verhaal horen en luisteren naar de ontberingen die hij heeft doorstaan, vragen zich af: waarom? 'Een logische en rationele vraag. Maar het antwoord zit in de emotie. Natuurlijk vind ik het ook

gewoon leuk en ik hou van de bergen. Maar daarnaast is het ook een fysieke uitdaging. Het is een heel intense ervaring. Alle emoties komen tijdens zo'n expeditie heel heftig langs: blijdschap, verveling, verdriet, angst... De weg naar de top is net zo belangrijk als het bereiken van de top zelf. Misschien nog wel belangrijker. Als het alleen om die vijf minuten zou gaan, zou het wel heel leeg zijn.'

Allesbepalend

Helemaal mislukt kun je Erics pogingen niet noemen. Sterker nog, eigenlijk was het gewoon een succes: 'Ik had twee doelen. De eerste was om de top te halen en weer veilig terug te komen. Daarnaast wilde ik zoveel mogelijk geld ophalen voor de stichting ALS. Met ruim 20.000 euro is dat laatste zeker gelukt. Om de top te halen heb je naast een goede voorbereiding, techniek en conditie ook gewoon geluk nodig.'

Kriebels

Of er een nieuwe poging komt, is nog even afwachten. 'Op dit moment ben ik nog aan het bijkomen. Maar het begint wel alweer te kriebelen.' De beste tijd om de Mount Everest te beklimmen is in april, mei. 'Ik heb dus nog even om erover na te denken. Maar als ik heel eerlijk ben, staat het al met potlood in mijn agenda.' En als de top van een van de hoogste bergen ter wereld bereikt is, wat dan? 'Ik moet altijd een doel hebben. Dat zit in mijn karakter. Er zijn nog zoveel uitdagingen te bedenken. Misschien ga ik dan wel de Zuidpool oversteken op een slee.'

www.ericarnold.nl